

vi bliver klogere på det her og ikke forhaster os igennem med det.

Så det er et område, der skal undersøges grundigt, men det er også et område, vi ikke kan lade være med at forholde os til. Den udvikling, der sker i verden, kan vi ikke lukke øjnene for. De fleste lande omkring os har allerede tilladt det, og som sagt er det værd at notere, at det kun er seks EU-lande, der i dag ikke tillader dobbelt statsborgerskab. Derfor skal vi kigge på de andre landes erfaringer, derfor skal vi blive klogere på, hvordan man kan gøre det.

Så alt i alt forholder vi os afventende, men positivt over for forslaget i SF.

Kl. 17:45

Formanden:

Tak. Der er ikke ønske om korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Tom Behnke.

Kl. 17:46

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Vi lever i en stadig mere globaliseret verden. Flere og flere flytter fra land til land, og kommende generationer betragter hele verden som deres hjem. Det er for mange lige så naturligt at flytte fra land til land, som det er at flytte fra Randers til Århus. Det medfører naturligt, at man får en diskussion om dobbelt statsborgerskab. Der er mange argumenter for dobbelt statsborgerskab, men der er også ganske mange argumenter imod dobbelt statsborgerskab. Og derfor er det ikke så nemt bare at træffe en beslutning ud fra det her beslutningsforslag.

Helt overordnet kan det slås fast, at det i hvert fald er muligt for Danmark at give mulighed for dobbelt statsborgerskab. Den mulighed har vi, men vi har ikke valgt den, i hvert fald ikke endnu. Og dobbelt statsborgerskab er der også nogle, der allerede har opnået. Det sker nemlig i de tilfælde, hvor en flygtning opnår dansk statsborgerskab, for så behøver vedkommende ikke at fraskrive sig sit oprindelige, eller hvis en person er født med dobbelt statsborgerskab, eller hvis det er sådan, at det ikke er muligt for en person at fraskrive sig sit oprindelige statsborgerskab på grund af uoverstigelige problemer med det pågældende land. Men ellers skal man som hovedregel fraskrive sig sit oprindelige statsborgerskab, når man får et nyt.

Jeg synes også, det er vigtigt her under det mere principielle at understrege, at en af årsagerne til, at det kan være vanskeligt at træffe en beslutning her, en af de ting, der gør, at det er

svært bare at sige ja til forslaget, er jo, at i det øjeblik, hvor vi gør det, er det jo for altid. Det er jo ikke sådan, at man bare kan svinge frem og tilbage, for hvis det med tiden viser sig, at det giver nogle problemer, så kan man jo ikke bare spole tiden tilbage. Det kan man ikke. Så derfor: Hvis man skal træffe sådan en beslutning, så skal den i hvert fald overvejes meget, meget grundigt.

Det betyder så også, at vi fra konservativ side på nuværende tidspunkt afviser forslaget, men vi ser frem til den høring, som Indfødsretsudvalget er i gang med at planlægge til afvikling her sidst i maj måned. Den ser vi frem til, fordi vi håber på, at vi med nogle eksperter's hjælp kan få endnu flere argumenter på bordet og måske også få aflivet nogle af argumenterne, for det kunne jo godt være, at vi i den debat, vi fører i dag, indtil nu har brugt nogle argumenter, som måske slet ikke er argumenter, altså argumenter for eller imod, som viser sig ikke at være det, der er problemet, og som man slet ikke behøver at overveje. På den måde kan vi nå ind til kernen.

Når vi afviser forslaget på nuværende tidspunkt, så skyldes det bekymringer bl.a. i forbindelse med spørgsmålet om nationalt tilhørsforhold, altså hele loyalitetsbegrebet. Det handler om det, at man med dobbelt statsborgerskab kan opnå stemmeret i flere lande, det synes vi heller ikke ubetinget er positivt. Der kan være store problemer med diplomatisk beskyttelse, der kan være familieretlige problemer, problemer i forhold til proces- og strafferetlovgivningen. Der kan også være problemer, i hvert fald i visse lande, med spørgsmålet om dobbelt værnepligt, og når vi taler om dobbelt værnepligt, så fører det naturligt videre til den næste væsentlige spørgsmål: Hvad nu, hvis to lande, hvor man har statsborgerskab i dem begge, kommer i konflikt med hinanden eller direkte i krig med hinanden? Vi ved jo ikke, hvad fremtiden bringer. Hvad sker der om 100 år? Det kan vi ikke vide. Og hvad gør man så med borgere, som har statsborgerskab i begge lande? Ja, udgangspunktet vil typisk være, at begge lande, uanset hvor personen befinder sig, vil internere vedkommende, for sådan en tør man i hvert fald ikke have gående rundt på fri fod – og det duer jo heller ikke. Det er mere sådan lige at overveje det i hvert fald.

Nummer syv-otte stykker i rækken af ting, der er værd at overveje, er også spørgsmålet: Hvorfor stoppe ved dobbelt statsborgerskab? Hvis det her er et princip, så kan vi vel også have tre, fire, fem eller seks, eller hvor mange